

Les religions i l'atemptat a les Rambles

written by Ferran Planell | 22 d'agost de 2017

Estic llegint un llibre de la Coia Valls que duu per títol *Etheria*. L'acció comença el març de l'any 381 dC a la ciutat romana de Brigantium, en terres de la Gal·lècia. Tot i sense haver-la acabat en el moment d'escriure aquest article, ja m'atreveixo a recomanar-vos-en la lectura. Però no és precisament de la novel·la en si del que vull parlar-vos. La faré servir, això sí, perquè el seu fil argumental transcorre durant les acaballes de l'Imperi Romà a occident i evoca l'època en què el cristianisme ja s'havia convertit en la religió majoritària, i havia convertit els perseguïdors en perseguïts.

La colpidora notícia de l'atemptat a les Rambles de Barcelona, va interrompre'n la lectura. Però, la casualitat que precisament fos aquest llibre el que tenia entre mans i no pas cap altre, ha volgut que ficció i realitat s'entronquessin en el meu cap a l'hora de posar-me davant del teclat.

Un atemptat, i si hi cap encara més, d'aquestes característiques, sempre és difícil de digerir. Les declaracions, les notícies i les opinions flueixen vertiginoses per les xarxes, les televisions, les ràdios, la premsa escrita. La diversitat és directament proporcional al volum de la quantitat. De major o menor credibilitat, d'acurada edició o d'un sensacionalisme insultant, poc o molt contrastades i fins i tot provinents de fonts gens o del tot oficials.

Per sort a casa nostra som un poble assenyat i la gran majoria de les declaracions que s'han produït han estat correctes, dignes, sinceres i plenes de sentiment. Cert és també que n'hi ha hagut d'altres no tant en aquesta línia, dutes per un excés

de ràbia i impotència, fetes en calent i que després durà a més d'un, de ben segur, a demanar disculpes –encara que sigui íntimament en un acte de contrició.

És clar que altra cosa són les que han sortit de sectors per tots prou coneguts, que estan llançades amb el menyspreable objectiu de generar odi i confondre la ciutadania. Fetes per abjectes individus, a fi d'intentar sumar simpaties vers les seves execrables ideologies, i per d'altres que fins i tot han vist en la desgràcia una oportunitat que calia aprofitar per posar més entrebancs al procés democràtic que ens ha de dur a la independència. Tres exemples d'aquests últims són els diaris *El País* i *El Mundo* en sengles editorials l'endemà dels fets i Soraya Sáenz de Santamaria (*marededeusenyor*) pressionant el PSOE per passar a alerta cinc i treure l'exèrcit al carrer –pel que sembla, no es conforma d'haver aconseguit desplegar la Guàrdia Civil a l'Aeroport de Barcelona– en la seva obsessió per infondre la por al poble català.

Però avui no és moment de parlar d'independentisme, sinó de religions.

Una qualsevol idea pot acabar convertint-se en un ideal i d'aquí desenvolupar una ideologia. I una qualsevol, vol dir que també pot ser la més absurda de totes. El fet greu, però, és que una idea és susceptible de ser plagiada, i quan es plagia l'absurd caiem en la misèria.

Les diferents religions, al meu entendre, són una bona mostra de successius i continuats plagis d'una mateixa idea. Si a més és o no absurda queda a la consideració personal de cadascú. La meva, des de l'ateisme agnòstic, és que sí que ho és. Senzillament no crec en cap déu i no tinc la pretensió de saber-ne res sobre la seva, o no, existència.

Admeto que en èpoques pretèrites creure en divinitats ajudés a la humanitat a eixir de la foscor del desconegut; però, a ple

segle XXI, amb els coneixements científics que hem assolit, no tan sols se'm fa difícil entendre com pot ser que perdurin les religions, sinó encara més, la força d'algunes d'elles. Serà pel producte estrella que totes duen en el catàleg? "La vida eterna": Un premi certament molt llamener per al desenvolupat ego dels humans.

Perpetuar l'existència del "jo", però no amb una longevitat infinita en aquesta vida plena d'entrebancs, sinó en una altra molt més regalada, és quelcom perillosíssim. Fa que el nostre pas per aquest món es torni irrellevant enfront de l'esdevenidor i és un immillorable brou de cultiu per a la proliferació de fanàtics.

El fanatisme religiós es defineix per la fe cega, la persecució de la dissidència i l'absència de la realitat. I el fanatisme és el braç armat del fonamentalisme –o integrisme (digueu-li com vulgueu). I amb aquests, conflictes bèl·lics, genocidis, assassinats, actes terroristes...

Ara el món està patint la bogeria de l'integrisme islàmic i com a part que en som, aquest cop ens ha tocat a nosaltres de ple. La indignació, la ràbia i la impotència enfront de la barbàrie no ens ha d'afeblir com a poble. De fet, davant l'adversitat i la cruesa dels fets, amb els nostres mossos al capdavant i la gestió del nostre Govern, hem demostrat un cop més la gran capacitat que tenim com a país. Espero que, a qui toqui, n'hagi pres bona nota.

Després del dol, després d'una ferma condemna als fanàtics integristes, haurem de sortir al carrer sense odi vers l'islam, sense assenyalar amb el dit a qui el practica –que cadascú és lliure de creure en allò que vulgui; però, per això mateix, per la llibertat, també ho haurem de fer sense por.

Als que així no ho creuen i insisteixen a criminalitzar de forma indiscriminada tots els seguidors d'Al·là, els vull recordar que hi ha hagut fonamentalisme en gairebé totes les

religions al llarg de la història. En el llibre que he esmentat al començament –i per això ho he fet–, hi trobarem els inicis dels primers actes de fanatisme duts a terme pel cristianisme durant la decadència de l'imperi romà. La crema de llibres i la destrucció d'estàtues per immorals va comportar la negació d'avanços en literatura i art. I ja posats a fer memòria, potser que s'aturin a fer un repàs puntual a les croades i la Santa Inquisició.

Quant a les religions, quina estigui lliure de culpa, que tiri la primera pedra.